

کلمه روان پریشی یا سایکوز برای توصیف شرایط غیر طبیعی ذهن و وضعیت روانی به کار می رود که طی آن، بیمار با دنیای واقعی ارتباط برقرار نمی کند و درک صحیحی از واقعیات ندارد.

علائم اختلالات سایکوتیک:

قطع ارتباط با واقعیات، اختلال در تفکر، درک و قضاوت، آشفتگی در گفتار، رفتار و کردار فرد.

بروز هذیان، هذیان به معنی اعتقادات نادرست درباره وقایع یا اشخاص است مثلاً فرد اعتقاد دارد که توسط پلیس به طور مداوم تحت کنترل است. که خود به آن اعتقاد راسخ داشته و با توجیه منطقی قانع نمی شود.

بروز توهم: توهم به معنی دیدن یا شنیدن چیزهایی است که وجود خارجی ندارند. مثلاً فرد اظهار می کند در اتاقش مردی را می بیند. توهم می تواند بینایی، شنیداری، بویایی یا لمسی باشد.

بروز رفتارها و صحبت های غیر طبیعی:

به حدی که باعث اختلال در فعالیت های فردی و اجتماعی فرد می گردد. چنین بیماری معمولاً از بیماری خود آگاهی ندارد و خود را سالم می داند و از درمان خودداری می کند زیرا تمام آنچه را در توهم می بیند یا خیال می کند واقعی محسوب می کند و در خود نیازی به درمان نمی بیند.

در این نوع بیماری اغلب ضایعه مشخصی در مغز مشاهده نمی شود.

روان پریشی ممکن است با بیماری های جسمی مثل ضربه های مغزی، عفونت های شدید و مصرف مواد همراه باشد.

اگر چه روان پریشی ممکن است در هر گروه سنی دیده شود. اما بیشتر در افراد جوان اتفاق می افتد.

درمان اختلالات سایکوتیک:

دارو درمانی: که طبق دستور پزشک انجام می شود و اساس درمان را تشکیل می دهد. بیمار باید طبق دستور داروهای خود را استفاده کرده و مقدار دفعات مصرف را بدون دستور پزشک تغییر ندهد.

روان درمانی: گرچه داروهای ضد سایکوتیک، تکیه گاه اصلی درمان هستند، اما پژوهش ها نشان داده که مداخلات روانی - اجتماعی و از جمله روان درمانی بهبود بالینی را تقویت می کند.

کاربرد ترکیبی دارو درمانی و روان درمانی سودمندتر از کاربرد هر یک از درمان ها به تنهایی خواهد بود.

بستری کردن: دلایل عمده بستری کردن بیمار عبارتند از رسیدن به اهداف تشخیصی، برقراری دارو درمانی، تضمین امنیت بیمار به خاطر افکار خودکشی، آدم کشی، و رفتارهای نابسامانی که دارد. همچنین به بیمار در برآورده کردن نیازهای اساسی مثل خوراک، پوشاک، و سرپناه کمک می شود.

مدت بستری بیمار به شدت بیماری بستگی دارد.

کنترل توهم: فردی که در حالت توهم است ممکن است. باخودش یا هیجان بحث و گفتگو کند و به نظر برسد در حال پاسخگویی به سوالات یا بیانات فرد دیگری است. بدون هیچ دلیل واضحی ناگهان می خندد.

به نظر می رسد حواسش پرت است و یا مشغولیت ذهنی دارد و یا نمی تواند بر موضوع بحث یا کاری متمرکز شود.

به نظر می رسد چیزی را می بیند که شما نمی بینید. شما می توانید با روشی حمایت گرایانه، همدلانه و آرام:

از او بپرسید آیا هم اکنون چیزی شنیده یا دیده است؟ و اگر پاسخ بلی است، آن چه بوده است؟

به منظور درک اینکه آن تجربه چه احساسی در او ایجاد می کند، اطلاعات کافی از بیمار بگیرید.

شما نباید او یا تجربه اش را مسخره کنید.

شما نباید از تجربه اش دچار حیرت و هراس شوید.

شما نباید به او بگویید که تجربه اش واقعی نیست، یا آن را نادیده و دست کم بگیرید.

شما نباید در مورد محتوای توهم یا اینکه چرا او صدائی

می شنود یا چیزی می بیند، وارد بحث شوید.

بیمارستان امام رضا (ع)
شهرستان بجنورد

اختلال سایکوتیک

واحد آموزش به بیمار بیمارستان امام رضا (ع)

تهیه کننده: رقیه نودهی

بانظارت دکتر الهام اسماعیلی شانديز

(متخصص بیماری های اعصاب و روان)

بازنگری: شهریور ۱۴۰۱

🌸 در رابطه با فکرو هذیان اشتباه بیمار، با او ابراز

همدلی کنید و در صورت امکان به بیمار کمک کنید.

مثلا اگر بیمار فکر می کند در برنامه تلویزیون درباره

او صحبت می شود تلویزیون را خاموش کنید.

کلمه روان پریشی یا سایکوز برای توصیف شرایط

غیر طبیعی ذهن و وضعیت روانی به کار می رود که

طی آن، بیمار با دنیای واقعی ارتباط برقرار نمی کند

و درک صحیحی از واقعیات ندارد

درمان: درمان اختلالات سایکوتیک استفاده از

داروهای مخصوص این بیماری که باعث کنترل

هذیان ها و توهمات بیمار می شود و لازم است بیمار

بمدت طولانی تحت درمان دارویی باشد.

سایت آموزش به بیمار: www.nkums.ac.ir

تلفن: ۰۵۸۳۲۲۲۸۱۱۱-۸ داخلی ۲۱۷

کنترل هذیان:

برای خارج کردن بیمار از هذیان نه با او بحث کنید و نه سعی کنید او را متقاعد کنید زیرا نتیجه نخواهد داشت.

چنانچه او آرام است، بیطرفانه، محترمانه و آرام به او گوش دهید، سپس یک یا کلیه موارد زیر را انجام دهید:

🌸 به نظرات و پیشنهادات غیر هذیانی فرد پاسخ دهید.

موضوع بحث را از محتوای هذیان منحرف کنید.

🌸 واضح و روشن و بدون داوری با بیمار صحبت کنید.

در صورتی که هذیان بیمار با عواطف شدید همراه است و بیمار ناآرام است:

🌸 بدون اشاره به هذیان با بیمار آرام صحبت کنید.

🌸 به بیمار کمک کنید تا با احساسات و عواطف مزاحم

و ناراحت کننده کنار آید. برای مثال می توانید

پرسید چه می توانم بکنم تا احساس امنیت

بیشتری کنید.

🌸 اطراف بیمار آرامش برقرار کنید.

🌸 تعداد افراد و سرو صدای اطراف بیمار را کم کنید.